

สมบัติแท้

มธ 6:19-21

¹⁹“ท่านทั้งหลายจงอย่าสะสมทรัพย์สมบัติบนแผ่นดินนี้เลย ที่ที่ทรัพย์สมบัติทั้งหลายถูก สนิมและขมวนกัดกิน และถูกขโมยเจาะช่องเข้ามาขโมยไปได้ ²⁰แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติใน สวรรค์เถิด ที่นั่นไม่มีสนิมหรือขมวนกัดกิน และขโมยก็เจาะช่องเข้ามาขโมยไปไม่ได้ ²¹เพราะ ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ใด ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย”

เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะเลือกซื้อเลือกหาสิ่งของที่มีคุณภาพดี แข็งแรงและคงทน พระเยซูเจ้าเองก็ทรงปรารถนาให้เราเลือกสมบัติที่คงทนยาวนานเช่นเดียวกัน

พระองค์ทรงยกตัวอย่างของทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากในสมัยของพระองค์ 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. สิ่งที่ถูก(สนิม)กัดกิน

ภาษากรีก brōsis (โบรซิส) หมายถึง “การกินจนหมดไป” ไม่เคยพบว่าใช้ใน ใจความของ “สนิม”

ในสมัยของพระเยซูเจ้า ชาวยิววัดความมั่งคั่งกันที่จำนวนข้าวโพดหรือข้าวสาลี ที่ตุนในยุ้งฉาง ถ้ามีเต็มหรือมีหลายยุ้งฉางก็ยิ่งร่ำรวยมาก

แต่ทั้งข้าวโพดและข้าวสาลีอาจถูกหนู ขมวน หรือสัตว์อื่น ๆ ทะเกกินจนเสียหาย ใช้ประโยชน์ไม่ได้ หรืออาจถูกกินไปจนหมดยุ้งฉางก็ได้

2. สิ่งที่แมลงกินผ่ากัดกินได้

คำภาษากรีก sēs (เซส) หมายถึงแมลงกินผ่า ไม่ใช่ขมวนซึ่งเป็นแมลงจำพวก ตัวงักแข็งที่กินปลาแห้ง เนื้อแห้ง และอาหารแห้งอื่น ๆ เป็นอาหารโดยทิ้งร่องรอยให้เห็น เป็นขุยเล็ก ๆ

นอกจากวัดฐานะกันที่จำนวนเมล็ดข้าวแล้ว ชาวยิวยังถือว่าเสื้อผ้าเป็นของมีค่าที่ใช้วัดความมั่งคั่งของผู้สวมใส่อีกด้วย ตัวอย่างเช่น

- เกหะซีซึ่งเป็นคนใจของประกาศกเอลีซา แอบไปขอรางวัลจากนาอามาน แม่ทัพของซีเรีย เป็นเงินหนึ่งตะลันต์ และเสื้อเทียวงาน 2 ตัว (2 พกษ 5:22)

- อากานจากตระกูลยูดาห์ได้ยกยอกเสื้อคลุม จนถูกหินทุ่มและถูกไฟเผาตาย ในที่สุด (ยชว 7:21)

3. สิ่งที่ขโมยเจาะเข้ามาเอาไปได้

ชาวยิวมักซ่อนทรัพย์สมบัติมีค่าเช่นทองไว้ในบ้าน ซึ่งกำแพงส่วนใหญ่ทำด้วย ดินตากแห้ง ไม่มีความมั่นคงแข็งแรง ขโมยจึงสามารถเจาะช่องเข้ามาขโมยสมบัติไปได้โดยง่าย

จะเห็นว่าทรัพย์สินสมบัติที่ถือว่ามีค่าที่สุดของชาวยิวในสมัยนั้น ล้วนหาความมั่นคงถาวรไม่ได้ และจากตัวอย่างสมบัติทั้ง 3 ประเภท พระเยซูเจ้าทรงเตือนเราดังนี้

1. เมล็ดข้าวที่เก็บไว้นาน ๆ ย่อมเสีย หรือถูกหนูและแมลงกัดกิน แปลว่าสมบัติในโลกนี้ถ้าไม่ถูกทำลายไปเสียก่อน ก็สามาร **“ร่วงโรยไปตามกาลเวลา”** ได้ ยิ่งเก็บนานก็ยิ่งเสื่อมคุณค่าหรือเสียไป

ความสุขหรือความพึงพอใจก็เช่นเดียวกับสมบัติ สิ่งของอย่างหนึ่งอาจให้ความสุขแก่เราในวัยเด็ก แต่เมื่ออายุมากขึ้นเราอาจไม่สนใจ หรือสังขารของเราไม่เหมาะกับสิ่งที่ครั้งหนึ่งเราเคยคลั่งไคล้หลงใหลก็เป็นได้

เราจึงไม่ควรใส่ใจกับความสนุกสนานร่าเริงที่กาลเวลาสามารถช่วงชิงไปได้ แต่ควรแสวงหาความสุขที่กาลเวลาไม่อาจบ่อนทำลายได้

2. สมบัติบางอย่างเป็นเหมือนเสื้อผ้า แม้จะรอดจากการถูกแมลงกัดกิน แต่หากเราใส่เสื้อผ้าชุดนั้นบ่อย ๆ คุณค่าของเสื้อผ้าชุดนั้นก็ **“ร่วงโรยไปเพราะความซ้ำซากจำเจ”** ความสนุกสนานตื่นเต้นครั้งที่สองย่อมน้อยกว่าครั้งแรก และจะลดน้อยลงเรื่อย ๆ ในครั้งต่อ ๆ ไป

เราจะเป็นคนโง่สักปานใด หากเรามุ่งมั่นแสวงหาความสนุกตื่นเต้นในโลกนี้ที่มี แต่จะลดน้อยถอยลงเรื่อย ๆ

3. ทรัพย์สินสมบัติที่เป็นวัตถุทุกชนิด อาจถูกขโมย สูญหาย หรือถูกทำลายได้ ทุกเวลา ไม่มีสิ่งใดมั่นคงถาวร

หากเราสร้างความสุขบนพื้นฐานของวัตถุสิ่งของ เช่น เงินทอง บ้าน รถยนต์ เกิดวันหนึ่งไฟไหม้ หรือเราล้มละลาย ความสุขของเราก็พลอยสูญสิ้นไปพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติ นั้นด้วย

ผู้ที่ชาญฉลาดย่อมสร้างความสุขบนพื้นฐานของสิ่งที่ไม่อาจสูญหาย หรือถูกเซาะทำลายไปเพราะกาลเวลา

สิ่งนั้นคือ **ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์**

ถ้าเราให้คุณค่ากับสิ่งของของโลกนี้ จิตใจของเราจะยึดติดอยู่กับโลกนี้ และไม่ยอมจากโลกนี้ไป

แต่ถ้าเราให้คุณค่ากับสมบัติสวรรค์ ใจเราจะยึดติดกับสวรรค์และเราจะพร้อมจากโลกนี้ไปด้วยความยินดี